SVOBODA — СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI No. 148. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, AUGUST 5, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 5-го СЕРПНЯ 1994. Ч. 148. РІК CI

ЛЬВІВСЬКІ ДЕПУТАТИ ПРИВІТАЛИ ПРЕЗИДЕНТА

Львів (УНІАР). — Новообрані депутати Львівської Обласної Ради вирішили привітати Леоніда Кучму з обранням його Президентом і побажали плідної праці в розбудові держави.

Однак занепокоєння депутатів викликають два положення інавгураційної промови: про надання російській мові статусу офіційної та про переорієнтацію зовнішньої політики України в евроазійському напрямі.

Надання російській мові статусу офіційної, на думку депутатів, приведе до фактичної ліквідації конституційно закріпленого статусу української мови, як мови державної. Новий Президент, вважають депутати, мусить у першу чергу опікуватися впровадженням економічних реформ та вдосконаленням політичної системи.

Щодо нових зовнішньополітичних пріоритетів то, на думку львів'ян, Україна історично, географічно і геополітично належить до Европи, саме звідти можуть прийти демократичні традиції та нові технології.

Відзначено річницю Хрищення України-Руси

Київ (УНІАР). — Тут у понеділок, 1-го серпня, відзначено 1006 річницю з дня Хрищення України-Руси.

З цієї нагоди у місті відбувається науково-практична конференція, присвячена питанням релігійного відродження. У конференції беруть участь, преставники різних конфесій, політичних партій та рухів, діячі культури і мистецтва, науковці та освітяни.

Учасники конференції підкреслювали необхідність відроджувати і наповнювати новим сучасним змістом давні релігійні традиції українського народу, які мають згуртувати суспільство для діяльности заради зміцнення незалежної України.

У Ню Йорку відзначать роковини незалежности

Ню Йорк. — Тут відбулися сходини представників Української Місії до ООН, генерального консуляту, УККА та УАКРади, на яких вибрано комітет для влаштування святкового бенкету з нагоди третьої річниці відновлення самостійности України. Бенкет відбудеться в четвер, 25-го серпня, в УНДомі о год. 6-ій вечора.

Головою обрано генерального консула України Віктора Крижанівського, заступниками — Євгена Стахова та Мирослава Шміґля, касиром Андрія Ластовецького та організаційними референтами Лідію Матіяшек та Дам'яна Ліщинського.

Промову на бенкеті виголосить новий амбасадор України до ООН — Борис Гудима. Відкриє бенкет Уляна Дячук, а закриє д-р Аскольд Лозинський. Бенкет включатиме мистецьку програму.

Відбудеться Український фестиваль в Йонкерсі

Йонкерс, Н.Й. — Тут у неділю, 21-го серпня, в Тібеттс Брук парку відбудеться Український фестиваль, присвячений 3-ій річниці відновлення державности України. Проходитиме він від год. 2-ої по полудні до 7-ої вечора.

Участь братимуть: танцювальні ансамблі „Калина", „Калина-ІІ" і „Сояшник" від організації СУМ в Йонкерсі, оркестра „На здоров'я". Відбудеться продаж мистецьких виробів та українських страв. Імпрезу спонзорує Департамент парків повіту Вестчестер у співпраці з СУМ. Вхід вільний, місце для паркування — 2.50 дол. У справі інформацій слід телефонувати на число (914) 593-PARK.

Влаштовують конференцію в пошану О. Ольжича

Філядельфія. — Місцевий Осередок праці НТШ у співпраці з Дослідчою Фундацією ім. О. Ольжича влаштовує конференцію, присвячену пам'яті О. Ольжича з нагоди 50-річчя його трагічної смерти з рук ґестапо.

Конференція проходитиме у неділю, 21-го серпня ц.р., у приміщенні Українського Освітньо-Культурного Центру, 700 Сідар ровд. Початок о год. 3:30 по полудні.

У програмі — доповіді д-ра Зенона Городиського — „Ольжич як політичний діяч", д-р Натадії Пазуняк — „Ольжич у літературній критиці", а також заплянований прочит одного з близьких співробітників О. Ольжича, який розповість свої спогади. Конференція завершиться рецитацією вибраних поетичних творів О. Ольжича.

Плянують Українсько-американський вечір в Айзенгавер парку

Іст Медов, Н.Й. — Тут у суботу, 27-го серпня, в Айзенгавер парку проходитиме Українсько-американський вечір, 12-ий з 13-ти міжнародних музичних вечорів, спонзорованих фірмою Кенон Ю-Ес-Ей і радіостанцією WHLI 1100 AM.

На Українсько-американському вечорі, який відбудеться при сприянні УККА, виступить український танцювальний ансамбль „Чайка" з Йонкерсу, Н.Й. Початок о год. 8-ій вечора. Проходитиме концерт в Гаррі Чепін Лейксайд театрі, що знаходиться біля паркувальних площ ч.ч. 6 і 6 А. У випадку непогоди концерт буде перенесено на 28-го серпня. Вступ вільний. Тим, хто бажає відвідати імпрезу, слід принести із собою розкладні крісла. У справі проїзду до Айзенгавер парку слід телефонувати на число (516) 572-0217 в будні під час годин праці.

„ҐРІН ПІС" ПРОТЕСТУЄ

Нікопіль (УНІАР). — Члени екологічної організації „Ґрін піс" зорганізували протест проти урухомлення 6-го бльоку Запорізької атомної електростанції. Цю ініціятиву підтримала також і залога судна „Мобі Дик", яке на знак підтримки вимог місцевого населення зупинилося поблизу реактора.

Вимоги населення мотивовані тим, що за даними Державного комітету атомного нагляду, загальна кількість порушень у праці ЗАЕС в 1993 році було 80 випадків у порівнянні з 50 у 1992 році. Фахівці української місії Европейського банку реконструкції та розвитку вважають, що на погіршення праці станції безпосередньо вплинуло те, що минулого року понад 440 висококваліфікованих працівників відійшло зі станції. До речі, 92,4 відсотків мешканців населених пунктів 30-кільометрової зони ЗАЕС у червні-липні ц.р. проголосували проти введення в дію 6-го бльоку ЗАЕС, але Уряд зігнорував це і вирішив збільшити потужність Запорізької АЕС у 1994 році.

Вибрано додаткових депутатів до ВРади України

Київ (УНІАР). — Як відомо, 31-го липня відбулися повторні вибори народних депутатів України в 12 округах. Ними стали:

Худомка Віктор — учитель, заступник голови Синельківської районної адміністрації Дніпропетровської области, безпартійний, виборча округа 95;

Москаленко Анатолій — економіст, директор державного підприємства Дніпропетровського обласного ділового центру, безпартійний, в/о 104;

Терець Валерій — технік-механік, директор дитячого центру селище Михайлівське Запорізької области, член Комуністичної Партії України, в/о 187;

Загородний Григорій — інженер-технолог, перший заступник голови Державного комітету харчової промисловости, безпартійний, в/о 212;

Агафонов Анатолій — інженер-будівельник, голова Первомайської Ради Народних Депутатів Миколаївської области, безпартійний, в/о 289;

Карнух Микола — військовослужбовець, старший викладач-криміналіст Служби Безпеки України, безпартійний, в/о 323;

Кулаков Анатолій — інженер-механік, начальник Чутівського районного відділення СБУ Полтавської области, безпартійний, в/о 328;

Вернигора Леонід — економіст, голова полтавської обласної Ради Професійних Спілок, безпартійний, в/о 332;

Сахань Іван — інженер, президент Асоціяції Підприємств Легкої Промисловости, в/о 417;

Дегтяренко Григорій — вчений-агроном, засупник голови правління колективно-пайового господарства України Черкаської области, безпартійний, в/о 420;

Шуляжко Марія — економіст, голова колгоспу „Слава" Черкаської области, безпартійна, в/о 421;

Пономаренко Борис — інженер-електрик, начальник ливарного виробництва Смілянського машинобудівельного заводу Черкаської области, безпартійний, в/о 422.

Таким чином до повного складу депутатського корпусу ВР України ще бракує 84 депутати.

Парлямент Росії хоче співпрацювати з ВР України

Київ (УНІАР). — Відносини Росії та України мають особливий характер і визначаються необхідністю стратегічного партнерства, — підкреслив під час пресової конференції голова комісії з питань Співдружности Незалежних Держав і зв'язків із співвітчизниками Державної думи Російської Федерації Костянтин Затулін.

Згадуючи постанову ВР Росії щодо статусу Севастополя, К. Затулін підкреслив, що Державна дума діє тала погану спадщину від попереднього законодавчого органу, але сьогоднішній склад законотворчого органу Росії виступає за дружні партнерські відносини з Україною без жодних територіальних претензій.

К. Затулін привітав оновлення влади в Україні та зазначив, що Державна дума РФ готова до діялогу з будь-якими політичними силами в Україні.

У згаданій конференції взяли участь політолог і радник президента Росії Андронік Мігронян та московський економіст Сергій Попов. Відбулася також зустріч з Президентом України Леонідом Кучмою.

Інформують про застій в судівництві

Київ (УНІАР). — У понеділок, 1-го серпня, Генеральна прокуратура України зорганізувала перевірку додержання криманально-процесувального закону в справах осіб, яких тримають під вартою.

Результати перевірок свідчать про велику кількість порушень судами встановлених законом термінів на всіх стадіях розгляду кримінальних справ. Несвоєчасне вручення підсудним копій звинувачувальних висновків, відкладення розгляду справ у зв'язку з неявою в суді без поважних причин потерпілих, свідків, адвокатів та інші причини приводять до того, що судових справ не розглядається місяцями. На початку червня ц.р. у слідчих ізоляторях було близько 250 ув'язнених, справи яких не розглянуті судами понад півтора року. Це та інші порушення судами закону стали однією з основних причин значного переповнення слідчих ізоляторів. Вони суттєво вплинули на погіршення умов перебування ув'язнених. На цей час кількість ув'язнених перевищує наявні місця у слідчих ізоляторах на 9,000 осіб.

З метою усунення порушень та наведення стабілізації у місцях попереднього ув'язнення, Генеральна прокуратура України внесла відповідне подання до голови Верховного Суду України.

Савдійський дипломат виступив проти свого уряду

Ню Йорк. — Згідно з даними ФБІ, в минулі два-три тижні до Ню Йорку прибули четверо-шестеро громадян Савдійської Арабії, які, видаючи себе за бізнесменів, дипломатів і туристів, мають своєю метою викрасти колишнього працівника савдійської місії при ООН Мохаммеда Гілеві. ФБІ підкреслює, що викрадення не означає вбивства, а тільки повернення М. Гілеві на батьківщину.

Що стосується самого М. Гілеві, то він від минулого тижня переховується, а тим часом федеральні правоохоронні органи розшукують савдійських агентів.

М. Гілеві рішив залишити праці в місії ще в травні, і тоді ж передав американському урядові 14,000 секретних документів, які потрапили йому до рук за роки служби. Ці документи переконливо засвідчують, що савдійська розвідка веде активну антижидівську діяльність в Америці і тісно зв'язана з багатьма мусульманськими терористичними групами, в тому числі з ГАМАС, найбільш радикальною ісламською органі зацією.

А. Гілеві стверджує, що савдійський уряд виділив 5 біл. дол. для Саддама Гуссейна на закупи зброї, а натомість іракські спеціялісти повинні були ознайомити савдійців зі своєю ядерною програмою. Савдійці також фінансово підтримували Ірак у його війні з Іраном.

Чимало документів стосується плянів убивства дипломатів, котрі працюють у Вашінгтоні. Після того, як М. Гілеві залишив працю в місії ООН, його безпосередній шеф став загрожувати йому фізичним знищенням. Відтак М. Гілеві звернувся до іміграційної служби ЗСА з проханням надати йому політичний азиль. Побоюючись, що Савдійська Арабія знайде спосіб тиснути на Вашінгтон з метою унеможливлення політичного азалю, М. Гілеві вирішив переховуватися разом зі своєю родиною.

У СВІТІ

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБ'ЄДНАНИХ Націй припинила операцію, спрямовану на повернення руандійських втікачів на батьківщину. Спеціяльний представник ООН в Руанді Шагріяр Ган повідомив, що це рішення прийнято після того, як 700 руандційців, перевезених зі заїрського міста Ґома в руандійське місто Рутенгері, виявилися хворими на холеру. Верховний комишенер ООН у справах втікачів Садако Оґата порадила 2,2 мільйона руандійців, що опинилися поза своєю батьківщиною у висліді громадянської війни, повертатися лише в тому випадку, коли новий уряд забезпечить необхідні санітарні умови.

МОСКОВСЬКА ГАЗЕТА „Правда", центральний орган російських комуністів, виступила з нападами на польських політичних діячів за те, що вони нібито „спотворили історичну правду" щодо варшавського антигітлерівського повстання 1944 року. Ця газета, продовжуючи дезінформувати своїх читачів і трактувати світову історію у вульгарному большевицькому дусі, намагається відвернути від Росії справедливу критику з боку поляків. Історична наука тим часом переконливо довела, що варшавське повстання не закінчилося б смертю 200,000 польських партіотів, якби советська армія, що стояла на протилежному березі Висли, прийшла на допомогу повстанцям, а не пасивно спостерігала за нерівною битвою.

МІЖНАРОДНІ ПРАВОЗАХИСНІ організації оприлюднили в Гонг-Конгу звіт, який свідчить, що в Китаї дедалі погіршується становище в ділянці прав людини. Автори звіту вважають, що це пов'язане з тим, що в останні часи міжнародна спільнота послабила тиск на китайський уряд. Стало відомо, що цими днями в Пекіні почався суд над 15 учасниками китайського демократичного руху. Цей суд китайська влада декілька разів відкладала, щоб дочекатися позитивного рішення Уряду З'єднаних Стейтів про продовження для Китаю статусу упривілейованої країни в торгівлі.

НОВИЙ СПАЛАХ НАСИЛЛЯ СТАВСЯ у південно-африканській провінції Квазулю-Наталь в останній вікенд. У селищі Есігодені, поблизу Дурбану, загинуло дев'ять осіб. Причиною кривавої сутички став показ місцевою телевізією фільму, який звинувачував зулюсів у жорстокостях щодо представників інших племен. Члени зулюської партії Інката виступили з вимогою заборонити демонстрування антизулюського фільму, а коли телевізійна компанія відмовилася, спровокували бій між екстремістськими членами різних етнічних груп.

В ДЕЛІ ВІДБУВСЯ СУД над колишнім чиновником індійського міністерства оборони С. Падчгавою, який видав багато державних таємниць оборонного характеру пакістанській розвідці. Індійські служби безпеки спіймали шпигуна „на гарячому" — в момент, коли він передав секретні матеріяли пакістанському агентові. У його мешканні знайдено багато доказів, що засвідчили про зв'язки з пакістанською розвідкою. С. Падчгаву засуджено до довічного ув'язнення.

В ПОНЕДІЛОК, 1-ГО СЕРПНЯ, в околиці німецького міста Кельну невідомі напали на 20-річного турка Четіна Апугана. Після жорстокого побиття його обіллялм бензиною і підпалили. Представники прокуратури радять журналістам покищо не трактувати цей злочин як неонацистський, оскільки Ч. Апугана вже притягалося до кримінальної відповідальности за продаж наркотиків. Можливо, що вбивство було пов'язане з ворожнечю між різними мафіозними групами.

МОСКОВСЬКА „НЕЗАВІСІМАЯ ГАЗЕТА", посилаючись на вислідн опитування, пише, що „Александр Солженіцин підійшов до самої вершини політичного впливу в Росії", і трактує як „головну сенсацію липня" той факт, що в списку політичних авторитетів країни А. Солженіцин зумів піднятися з 30-го на 12-те місце. В той же час газета підкреслює, що склад і порядок першої трійки у тому списку зберігся: президент Боріс Єльцин, прем'єр Віктор Черномирдін і посадник Москви Юрій Лужков.

ЯПОНІЯ МОЖЕ МАТИ ЯДЕРНУ ЗБРОЮ

Токіо. — Японська газета „Майніті" оприлюднила інформацію, яка підтверджує здогади спостерігачів 25-річної давности з приводу того, що ця країна мала твердий намір створити власний потенціял, необхідний для виготовлення ядерної зброї.

Секретний документ на 100 сторінках підготовила в 1968—69 роках спеціяльна комісія, до складу якої входили майже всі керівники міністерства закордонних справ того часу. В розділі, присвяченому запевненню національної безпеки, підкреслювалося, що Токіо „тепер дотримується політики неволодіння ядерною зброєю, однак буде постійно підтримувати економічний і технологічний потенціял для її виготовлення і унеможливлюватиме всі зовнішні перешкоди у здійсненні цієї мети". Водночас документ радив пояснювати цю проблему для громадськости, „враховуючи вигоди і невигоди з точки зору міжнародної політики і економіки".

Коментуючи факт опублікування цього документу, теперішній перший заступник міністра закордонних справ Японії Кунігіко Сайто запевнив, що Японія „навіть думати перестала про ядерний вибір", і що з цього питання ніхто не наважиться навіть дискутувати.

Тим часом чимало експертів, в тому числі спеціялісти з англійського міністерства оборони, припускають, що Японія за минулі десятиріччя вже фактично створила потенціял, який, у випадку потреби, дозволить негайно почати виробництво ядерних озброєнь. У зв'язку з цим спостерігачі знову звертають увагу на той факт, що Японія багато разів утримувалася або голосувала проти під час прийняття в ООН резолюцій щодо ядерного роззброєння. Також довгий час японці виступали проти автоматичного продовження договору про нерозповсюдження ядерної зброї і погодилися з цим лише після сильного тиску з боку З'єднаних Стейтів. Вже в цьому році японський уряд оприлюднив офіційний документ, в якому містилася ця фраза: „Застосування ядерних озброєнь не суперечить міжнародному праву". Відтак на вимогу громадськости уряд відмовився від цієї фрази, однак це вже не заспокоїло ні японську, ні світову спільноту.

Той факт, що давній секретний матеріял таки потрапив на сторінки преси, також може бути частиною свідомої кампанії, щоб призвичаїти громадську думку до вільного обговорення можливости ядерного озброєння.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

КИЇВ. — Кабінет Міністрів України ухвалив постанову про ціноутворення на продукцію сільського господарства і сировину. Згадана постанова, на думку членів Уряду, має економічно стимулювати розвиток виробництва і продажу державі сільсько-господарської продукції та сировини і, врешті, стабілізує роздрібні ціни на м'ясні і молочні продукти.

КИЇВ. — Пресова служба Президента України розповсюдила заяву, у якій спростувала причетність Президента України Леоніда Кучми до будь-якої агітації під час виборів до Верховної Ради. У деяких виборчих округах, зокрема в Харкові, з'явилися агітаційні матеріяли, у яких використовувалося прізвище, а інколи і підроблений підпис Президента України, сказано в заяві.

ЛЬВІВ. — У місті створено асоціяцію Молодечий Духовний Рух. Організація об'єднала молодь, що належить до різних релігійних об'єднань. Сьогодні у структурі асоціяції виокремлені відділи освіти, культури, милосердя, екології, проблем юнацтва тощо.

В АМЕРИЦІ

ГРУПА ФЕДЕРАЛЬНИХ дорадників Управління харчів та ліків повідомила, що нікотина викликає призвичаєння організму, і що це є основною причиною куріння. Голосуючі на панелі мусять вирішити, чи вважати нікотину наркотиком, і якщо так, то встановити над нею контролю. На панелі в Силвер Спрінг, Мд., з цього питання висунено дві думки: експерти нікотини і призвичаєння до неї твердять, що постійне куріння п'яти сигарет денно вистачає, щоб викликати привикнення; з другої ж сторони, науковці, які говорять від імени Інституту тютюну, вважають, що термін „наркотик" повинен відноситися до тих препаратів, що викликають інстоксикацію — наприклад, кокаїну чи героїну.

ЯК ПОВІДОМЛЯТЬ СЛУЖБИ дотримання закону, зловлено три головні злодійські групи, які правдоподібно крали товари із складів летовища ім. Кеннеді в Ню Йорку. Кошт вкраденого ними майна обчисляється в мільйони долярів. Арештовано 22 особи, багато з яких підозрівається також в участі в організованій злочиності.

ПОЛІЦІЯ ЗАТРИМАЛА в Кю Ґарденс, Квінс, Н.Й., 37-літнього мешканця Бронску Вінсента Слайта, який старався продати чужим людям свого 4-місячного сина за 1,000 дол. Його звинувачено в порушенні добробуту дитини і в порушенні суспільно-опікунського закону, який забороняє продаж дітей.

МИНУЛОЇ П'ЯТНИЦІ, 29-го липня, в містечку Пенсакола, у північній Фльориді, вбито лікаря і сторожа клініки абротів. Прибувши на місце злочину, поліція затримала Пола Гилла, відомого діяча проти-абортного руху, керівника організації Оборони Америки, вимогою якої є застосування сили в боротьбі з противниками руху.

В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ СТРАЙКУЮЧІ механіки автобусів добилися пробного домовлення із керівництвом служби перевезень, але поки не буде досягнено повного домовлення, протести продовжуватимуться. Страйк триває вже другий тиждень, спричинюючи факт, що [illegible] пасажирів були змушені [illegible] на автобуси.

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274 6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434 0237 UNA (201) 451 2200

Бюро УНС у Вашінгтоні
(202) 347 UNAW (202) 347 8631 (факс)

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434 0237 (201) 434 0807 (201) 434 3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $55.00 на півроку $32.00 на 3 місяці $17.00
Для членів УНСоюзу $30.00 річно За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали Незамовлені матеріали повертається тільки тоді коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою
За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Збройна інтервенція ЗСА в Гаїті?

30-го липня Рада безпеки Об'єднаних Націй прийняла одноголосно резолюцію, яка дає право Америці перевести збройну інтервенцію на Гаїті з метою привернути владу обраному тамошнім народом президентові Жанові-Бертранові Аристідові. У тій резолюції не кажеться про термін такої інтервенції і вона не відбулася б, якби тамошній диктатор, генерал Рауль Седрас, і його хунта уступили. Покищо названий військовий диктатор на Гаїті не проявляє бажання зректися влади і проголосив стан облоги. Створилася ситуація, яка має різні аспекти і породжує різні сумніви.

Це жалюгідне явище, коли якийсь амбітний військовик з'єднає собі гурт прибічників і якусь військову частину та переводить переворот проти законної влади. Добре діється, що Об'єднані Нації прийняли на себе ролю порядкуючої міжнародної установи. А проте, кожна збройна інтервенція чужої держави, в даному випадку Америки, це втручання у внутрішні справи з можливими далекосяжними наслідками. Недавно президент Билл Клінтон, говорячи про можливість збройної інтервенції в Гаїті, запевняв, що така інтервенція не буде повторенням виправи до Сомалії. Пригадаймо, що Америка ще за президентури Джорджа Буша вислала була до південносхідньої африканської країни Сомалії військо з добродійною місією охороняти транспорти харчів перед місцевими грабіжниками та завести лад у тій цілком занархізованій країні. Не так склалося, як гадалося, бо в Сомалії настав збройний спротив проти чужинецької інтервенції без уваги на її шляхетну ціль і згинуло багато американських та інших чужонаціональних вояків (головно пакістанців) і ту місію прийшлося відкликати. Не можна згори знати напевне, що подібна історія не повториться в Гаїті, і коли б там згинули американські вояки, то реакція в широких колах американського суспільства була б дуже гостра. Інтервенція на Гаїті повинна відбутися під прапором Об'єднаних Націй, але ризикували б життям американські вояки і з нагоди різних подібних ситуацій лунали у Конґресі та повторювалися на сторінках американської великої преси гасло, що „Америка не повинна бути міжнародним жандармом". Вона грає ту ролю автоматично, силою свого міжнародного лідерства, але, знову де. Рахуючись з такою настановою більшости американського суспільства і будучи особисто пацифістом, Б. Клінтон недавно проголосив, що висилатиме поза кордони Америки збройні сили тільки тоді, коли настане безпосередня загроза безпеки Америки. Інтервенція в Гаїті йшла б в ім'я принципу зберігання у світі законопорядку та не мала би нічого спільного з проблемою безпеки американської великодержави.

Створене Америкою супроти Гаїті торговельне ембарґо, яке довело до загину сотень тамошніх дітей, висловлено думку, що міжнародні конфлікти лагодиться дипломатичним шляхом. У відношенні до маленького латиноамериканського Гаїті американська дипломатія досі обмежувалася до погроз, торговельного ембарґо та приготуванням до збройної інтервенції. Покищо недобре розіграно гру, — недалека майбутність виявить, який буде кінець неприємної гри.

Микола Руденко

ПІСЛЯ ВИБОРІВ НОВОГО ПРЕЗИДЕНТА

I

Надходить такий час, коли в суспільстві переважають негативні емоції, надії на краще майбутнє вгасають, — і тоді воно, суспільство, нагадує пороховий льох, у якому досить однієї несподіваної іскри, аби стався вибух, здатний потрясти світ. Ще недавно в таких випадках люди бралися за зброю. Вони вбивали одне одного, прагнучи вибороти волю, а потрапляли в іще страшніше рабство. Так тривало століттями, аж доки людство не винайшло замінника рушниць та набоїв — виборчий бюлетень. В колишній царській Росії (отже й в Україні) це сталося тільки сьогодні, що й порятувало нас від великої крови.

Було нерозумно призначати повторні вибори до Верховної Ради відразу ж після виборів Президента України — люди „відстрілялися", запал вщух, а формальна невідповідність чисельній нормі в українському парляменті мало кого хвилює. Тому й сталося так, що замість сподіваних 112 депутатів (саме стільки їх не вистачає в парляменті) обрано тільки 20. Рекорд байдужости до державних потреб знов таки побив Київ. Минулого разу із 23 виборчих округ тримільйонного Києва вибори не відбулися у 18 округах. І, на жаль, при повторних виборах сталося те ж саме — зачакловані 18 округ знову не спромоглися обрати жодного депутата.

Тут би спинитися нашим державним мужам та й подумати: що це означає і як бути далі? Так ні: вирішили брати цю перешкоду навальним штурмом — нові вибори в округах, що вже двічі їх проігнорували, призначені на найближчі півмісяця. Ото вже дістануть нагінку виборчі комісії та виконкоми місцевих рад! Бігатимуть із хати в хату, агітуватимуть, аж курява висітиме над „ледачими" округами. Повторяться спектаклі, котрі нам добре знайомі по недавньому минулому: не йдеш на виборчу дільницю — підозрілий елемент. А якщо й утретє електорат проігнорує вибори, їх буде вчетверте призначено на листопад — це вже оголошено. І через оту бюрократичну заповзятість знов поповзуть попід шкірою мурашки знайомого страху. А навіщо? Хіба не легше було б погодитися, що й 350 депутатів парляменту цілком досить, не обов'язково мати 450?

Та й виборчий закон треба переглянути: він був зформований компартійною більшістю старого парляменту, аби знов комуністи прийшли до влади. Це, на жаль, вдалося. Але, як я писав уже не раз, спеціяльно розрахований на хаос закон (бо треба було комуністам половити рибу в каламутній воді) не міг породити й не породив повноцінного парляменту.

Що ж до виборів Президента України, то їх можна назвати епохальними. Вони мало кого залишили байдужими. Та, мабуть, таких взагалі не було. Емоційна різниця поміж виборами Президента і виборами депутатів Верховної Ради дуже добре пояснює, на кого покладає надії український народ. Парляментська республіка, котрої домагаються комуністи, — це ідеал учорашнього дня. Такою, власне, була совєтська держава, де „демократія" манекенів насправді була тоталітарною диктатурою партійних функціонерів. Тут усе було несправжнє, фальсифіковане — і вибори, і ради, і партійні з'їзди. І якийсь там партійний секретар за неписаним законом діставав найвищу державну владу — тепер його вельми скромну посаду слід було писати з великої літери: Секретар. Навіть Генеральний. Видавалися закони й укази, але ж понад усім тим панувало телефонне право ніким не обраного Генерального.

На жаль, доводиться визнати: комуністи не змінили своєї мети. Вони б хотіли зліквідувати посаду Президента України, залишивши самі тільки ради. А що робити далі, вони добре знають — практики в них більше, ніж досить. Якщо ж посаду Президента зліквідувати не вдасться, вони плянують обмежити його обов'язки протокольними церемоніями: прийом послів, високих гостей тощо. А виконавчу владу тим часом постараються передати Кабінетові Міністрів, що буде повністю підпорядкований Верховній Раді. І тоді залишиться одне: пильнувати, аби у Верховній Раді завжди панувала компартійна більшість.

Але в нашого народу протилежна мета: народ вірить не стоязикій Верховній Раді, балаканина якої вже смертельно набридла, а всенародно обраному Президентові. І саме тут мусимо почати розмову про те, якого Президента хоче мати наша людність.

Здавалося б, і обговорювати нічого: народ висловив свою волю, Президента обрано — лишається тільки підкоритися більшості та й жити далі. Так воно, звичайно, й буде. І все ж не зайве проаналізувати, чому сьогодні перемогли одні гасла та риси характеру і зазнали поразки інші. Не варто також забувати, що перевага Л. Кучми на виборах не така вже й значна — за Л. Кравчука проголосувало трохи менше половини нашого народу.

Закінчення буде.

Х. В.-Ф.

А. СОЛЖЕНІЦИН ДАЛІ МРІЄ ПРО УКРАЇНУ

Щоденник „Ню Йорк Таймс" з 22-го липня помістив вістку свого кореспондента в Москві Майкела Спектера про те, що після 20-річного виселення за кордон і майже двомісячної поворотної подорожі поїздом через Росію, до Москви приїхав у четвер, 21-го липня, відомий російський письменник Алєксандер Солженіцин. Понад 1,000 москвичів прийшли зустрічати 75-річного письменника, який з такою силою, як колись атакував комуністичну систему, накинувся на всіх тих, які відповідальні за нинішній стан Росії, заявляючи, що Росія має дуже серйозні клопоти і „з її нутра чути стогони у всіх закутинах країни". Зазначив він і те, що причиною його повільної подорожі, починаючи з Магадану — центру совєтських ГУЛагів, про які він з такою майстерністю писав, було започаткувати похід духового відродження.

Продовжуючи свій виступ на Ярославській залізничій станції, А. Солженіцин переконував своїх шанувальників, що його завданням є донести до державного керівництва біль і важкі переживання земляків у країні. Він стверджує, що був свідомий, що упадок комунізму не відбудеться безболісно, але ніколи не уявляв собі, що цей процес буде аж таким болючим. І знову, каже він, уряд не вив'язується зі свого завдання супроти своїх громадян. „Наші діти є безборонними проти напасти корупції. Злочинність дусить нашу країну, то як ми можемо говорити, що в нас демократія. Жодна демократія так не виглядає".

Не зважаючи на гостроту цього виступу, ті, які ознайомлені з подібними виступами А. Солженіцина, стверджують, що це його стандартний текст. Провідна верства теперішньої московської інтелігенції уважає виступи А. Солженіцина пустим голослів'ям, час якого вже проминув, а його місію — неясною. А. Солженіцин постійно підкреслює, що не має бажання будь-як впливати на політику Росії, але кожному ясно, що мати вплив на новостворене російське суспільство він таки хоче. У результаті цих всіх неясностей незаперечним залишається те, що кожна з існуючих фракцій у Росії хоче бодай частинно схилити на свою сторону Солженіцина, зокрема російські шовіністи, які вважають і, мабуть, правильно, що він є правдивим воздвижником великої Росії — „єдіной і нєдєлімой". Цю свою теорію він знову проголошував із приїздом до Москви — фантазуючи про державу слов'ян, до якої ввійшли б Росія, Україна та Білорусь, як і більша частина Казахстану, що є етнічно російським. Мабуть, А. Солженіцин не вважає достатніми існуючі території Росії для майбутньої імперії, тому конечно потрібно йому ще й України і Білорусі. Чи, може, А. Солженіцин, якого світ уважає великим інтелектуалом, ще досі не вірить, що Україна — це окрема незалежна держава? Російський клер уважає його людиною, що ніколи не відреклася своєї віри в Бога, а реформатори, яких він уважає винуватцями усього зла, сподіваються, що він допоможе росіянам зрозуміти вартість демократії.

Іншими словами, всі покладають великі надії на А. Солженіцина, твердить о. Ґлєб Якунін, відомий борець за людські права та колишній в'язень-дисидент, а у випадку його неспроможности їх всіх задоволити — сама його присутність буде впливовою. Саме ця впливовість А. Солженіцина повинна б турбувати всіх нас, зокрема, коли він серйозно починає пропаґувати справу слов'янської держави, до якої доконче хоче включити Україну. Треба, щоб науковці та політичні діячі України роз'яснили дещо цьому „світочеві російського мислення".

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Лариса Брюховецька
Чикаґо — Київ

Райські птиці поезії в Чикаґо

8-го липня заля Українського Інституту Модерного Мистецтва була заповнена — бажаючих познайомитися із сучасним театральним мистецтвом з України виявилося багато. Щоправда, Львівський Молодечий Театр ім. Леся Курбаса приїхав до ЗСА не з гастрольними подорожами. Спільно з нюйоркським театром „Ля Мама" вони здійснили виставу „Лісова пісня" Лесі Українки. Вистава мала успіх. Групу зі Львова почали запрошувати з виступами до інших міст ЗСА.

В Чикаґо глядачі мали чудову нагоду насолоджуватися вишуканою поезією Богдана Ігоря Антонича. Слід сказати, що вона не є легкою для сприйняття, але саме тому ця поезія і привабила театр, який не йде традиційним шляхом, а шукає власний стиль і свою сценічну мову.

У натхненному виконанні Володимира Кучинського, Наталки Половинки, Тетяни Каспрук, Олега Драча та Олега Цьони, підкріплені музикою Й. С. Баха і лемківськими народними піснями, поетичні образи Богдана Ігоря Антонича спалахнули живим вогнем. Силою свого мистецтва актори пробуджували уяву глядачів, давали простір візуальній свободі, активізованій поетичним словом. Справді, немов чарівні райські птиці, згадані поетом, прилетіли до залі, щоб на короткий час заволодіти почуттями і помислами присутніх.

Львівський театр під керівництвом Володимира Кучинського на відміну від інших колективів не відчував браку драматургійного матеріялу, насамперед українського. Колектив активно засвоїв, як клясику (Григорій Сковорода, Володимир Винниченко, Федір Достоєвський), так і високі зразки сучасної поезії (Василь Стус, Ліна Костенко). Саме активні пошуки сучасної театральної мови допомагають акторам оволодіти літературним матеріялом, поборювати жанрові перемоги, не покладаючись тільки на драматургію, а й інсценізувати „несценічні" тексти Сковороди, чи великий за обсягом роман „Злочин і кара" Достоєвського.

Цікаво ці твори інтерпретуючи, режисер В. Кучинський не обмежував авторів власним творчим диктатом, навпаки, у групі експериментують всі учасники театру і кожен актор має право творчої свободи. Саме тому вистави театру приваблюють легкістю і невимушеністю сценічної поведінки акторів, природним їх життям в образах, які немов би народжуються на очах глядачів.

Актори легко почувають

(Закінчення на стор. 3)

Євген Крименко-Іванків

Мандрівкою життя

Іду кудись... чогось шукаю...
Чого? Не знаю навіть сам;
Слідів загубленого раю?
Веселки кольористих брам?

Чи казки, що цвіла весною?
А влітку юности вогнів?
Та осінню лише спокою
Під тужним летом журавлів.

Чудес на зоряному небі
У білій величі зими...
А потім знову наче лебідь
В потоки попливу весни.

І так ітиму в кожну днину,
Байдуже, дощ, чи заметіль...
Знайти ж бо треба цю єдину
Життя свого мету і ціль.

Липень 1994 р.

Володимир Жила

КНИГА, В ЯКІЙ СКАЗАНО УСЮ ПРАВДУ

Василь Іванис, „Симон Петлюра — Президент України", друге видання. Київ, „Наукова думка", 1993, 270 стор., ціна 17 дол. плюс 2 дол. за пересилку.

II

Особливе значення для С. Петлюри мав період його проживання в Москві й зближення з видатним членом Російської академії наук Ф. Є. Коршем. Серед росіян академік Корш була, мабуть, єдина людина, що глибоко переймалася українською національно-визвольною ідеєю та до українського питання підходила з загального погляду. Академік Корш був високої думки про Симона Петлюру. Він говорив, що Петлюра не тільки видатний редактор, патріот, громадський діяч, але „безмірно вищий за те, що про нього думають. Він з породи вождів, людина з того тіста, що колись у старовину закладали династії, а в наш демократичний час стають національними героями". Московський період був для нього важливим також для формування його національно-політичного світогляду. Там остаточно доформувався і закріпився його здоровий український націоналізм, людяний та універсальний. У Москві створив він концепцію становища України, як політичної одиниці не тільки в межах багатонаціонального Сходу Европи, а й у площині міжнародних загальноевропейських взаємовідносин. Виявом цього останнього був відомий маніфест-декларація, що її написав С. Петлюра на початку Першої світової війни 1914 року. Як вважав проф. О. Шульгин, це був „перший вияв Петлюри в закордонній політиці України". В тому „визначилася політична орієнтація не лише на Росію, а і на Антанту і в цьому якраз особливий сенс цього документу. З вибухом революції в 1917 році Петлюра залишався на становищі орієнтації на Антанту, на якій був ще в 1914 році. І тому на таємних нарадах у кабінеті голови Центральної Ради М. Грушевського С. Петлюра одверто виступав за переговори з Антантою, а не з Центральними державами.

Чомусь мені важко зрозуміти відсутність державного й стратегічного почуття в організації оборони Києва від нападу військ Муравйова й то в час по ліквідації повстання в місті та після блискучого здобуття арсеналу. Петлюра був тоді широко популярним, всі військові частини, без сумніву, були б підпорядкувалися йому, коли б було рішення, але його не було. Арґументи, що їх вживає автор, як підозріння в диктаторстві чи бажання уникнути „самочинної отаманії у війську, яка не будує, а руйнує одержані осяги", тут, на мою думку неістотні, коли взяти до уваги криваві наслідки, що їх спричинив Муравйов у Києві. Це питання варто було б глибше дослідити.

Петлюра мав у собі чимале почуття рішучости і так, наприклад, „коли соціялісти відкликали своїх представників із Директорії й уряду, він не завагався національно-державну справу поставити над партією" і піти „за голосом розуму й сумління". Виходячи з Укр. Соц. Дем. Партії, до якої, до речі, ніколи не повернув, Петлюра писав „сучасна ситуація для України надзвичайно складна і тяжка, я вважаю, що в даний момент всі сили творчі нашого краю повинні взяти участь в державній праці, не вважаю для себе можливим ухилитись од виконання своїх обов'язків, як сина свого народу, перед Батьківщиною і буду, доки це можливо, стояти і працювати при державній кермі".

21-го листопада 1920 року українська армія була змушена перейти на територію Галичини й тут знедолені війська України, обеззброєні поляками, пішли до таборів для інтернованих. Уряд Української держави і її Президент і Головний Отаман С. Петлюра перейшли в азиль, до якого їх прийняла Польща і інші держави, але і це не зламало віри в С. Петлюри і його війська в майбутнє воскресіння України. Концепція боротьби з Москвою і порозуміння з західніми державами лишилися без зміни. Для ширшої можливости праці, президент покинув Варшаву, переїхав до Будапешту, а далі до Женеви й Парижа. Тут з ініціятиви С. Петлюри постала організація „Прометей", якої центр згодом перенісся до Варшави. У Парижі С. Петлюра організував видання тижневика „Тризуб", який швидко набув широкого розповсюдження серед української еміґрації. С. Петлюра писав статті для „Тризуба" і провадив жваве листування з приятелями. Листи його були надхненні оптимізмом і сильним підбадьорюванням, що додавало сили, впевнености та піднімало духа й настрій. Його особливо журила розпорошеність українських сил, брак єдности та патріотичного почуття в їх рядах.

Президент України С. Петлюра загинув у розквіті життєвих сил, йому було 47 років. Жорстока смерть (тіло його прошило аж п'ять куль) знищила його фізично, але не знищила ідеї, за яку він стояв усе своє творче життя. „Ідея ж його стала ще більш живучою і голоснішою, ніж була за життя. Петлюрівщина серед українців заступила мазепинство. Якщо за мазепинство загинули десятки тисяч ліпших синів України, то петлюрівщина не тільки скроплена кров'ю самого основника, а ще й полита густо кров'ю багатьох мільйонів найкращих патріотів".

У книзі в окремому розділі широко і наскрізь об'єктивно висвітлено питання національних меншостей, особливо жидівської. Цей розділ опрацьовано майже виключно за творами видатних жидівських авторів. І цікаво, що ні один поважний жидівський дослідник погромів не закинув демократичній українській владі й Петлюрі особливо не то що потурання погромам, а навіть тіні антисемітизму. У цьому розділі нарешті сказано усю правду про перебільшену та тенденційну однобічність жидів у відношенні до українців у період визвольних змагань.

У книжку включено теплі спогади „Зустріч з Головним Отаманом" колишнього наймолодшого вояка Війська УНРеспубліки, а нині його ветерана Миколи Кушніренка. До речі, коштом його появилося це друге видання книжки Василя Іваниса „Симон Петлюра — Президент України".

Підсумовуючи, треба сказати, що Василь Іванис — знаний громадсько-політичний діяч, в минулому Голова Кубанського уряду й виконуючий обов'язки Отамана Кубанського краю, дав нам ґрунтовну біографічну працю про Симона Петлюру — подвижника української державности та українського народного героя. Книжка в цілому пройнята вірою, що Україна як держава таки буде. У діяльності Симона Петлюри, не зважаючи на всі труднощі, які він пережив, не помічаємо ознак розчарованости ні в українському народі, бо він такий, яким його зробили обставини, ні в його здатності до самостійного життя, бо ця здатність розвивається і постійно зміцнює народ. А ситуація, в якій цей народ опинився не є ні вічною, ні безнадійною. Висловлені думки Симоном Петлюрою не тільки вірні, але й актуальні для нашого часу.

Глибоко віримо, що ця цінна книжка дочекається широкого розповсюдження в Україні та стане допоміжною у відбудові Української держави.

Книжку можна набути в книгарні „Свободи".

Райські птиці поезії в Чикаго

(Закінчення зі стор. 2)

Перед виступом в Чикаго: члени театру з Олегом Коверком (справа).

себе на сцені, тонко відчувають природу і характер літературного тексту й легко досягають контакту з публікою. Більше того, вони включають публіку до сценічного дійства, спонукаючи її, не менше, до співпереживання, а й до безпосередньої участі.

Вечір цей організували Український Інститут Модерного Мистецтва і Товариство Оборони Лемківщини із підтримкою Української Федеральної Каси „Самопоміч".

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ОДЕСА. — На ім'я Президента Леоніда Кучми та голови Верховної Ради О. Мороза надіслали телеграми Українська Консервативна Республіканська Партія та Товариство Репресованих Одеської області. Вони протестують проти наміру Президента України позбавити народ власної мови. УКРП вважає, що термін „офіційна мова" введений шовіністами з метою витіснити вживання української мови і остаточно знищити згадку про український народ. Колишні політв'язні і репресовані Одещини заявили, що 75 відсотків українців области позбавлені права навчати своїх дітей рідної мови „на догоду загарбницькій політиці чужої держави".

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

Ділимося сумною вісткою, що в середу 3-го серпня 1994 р. упокоїлася в Бозі наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

ГАЛИНА Т. СИДОРОВИЧ з дому СЛОБОДЯН

ПАНАХИДА — п'ятниця 5-го серпня о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Humiston Funeral Home, Kerhonkson, N.Y.

ПОХОРОН в суботу 6-го серпня о год. 10-ій ранку в церкві св. Трійці, опісля на цвинтар Pine Bush Cemetery, Kerhonkson, N. Y.

Горем прибиті:
муж — МИРОН
донька — МЕРІ ДЖЕЙН
брати — ДАНИЛО СЛОБОДЯН з дружиною АННОЮ, дітьми і внуками
— ГРИГОРІЙ СЛОБОДЯН з дружиною АННОЮ

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 23-го серпня 1993 р. відійшов на вічний спочинок

бл. п.
д-р мед.

РОМАН ЯРЕМА КРАВЧУК

колишній старшина І-ої Української Дивізії У.Н.А.

ПОХОРОННІ відправи відбулися в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку. Тлінні останки похоронено на цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н.Дж. 26-го серпня 1993 р.

Складаю щиру подяку Владиці епископові Михаїлові Кучм'якові, о. Михаїлові Вівчарові та о. дияконові Добошеві за похоронні відправи та поминальну проповідь.

Особливо дякую рідним, приятелям, співпрацівникам і знайомим, які віддали останню прислугу покійному своєю присутністю в похоронах, а мені дали піддержку в цей сумний час.

Сердечно дякую д-рові Романові Кисілевському, Робертові Аллярі, Маркові Будному та моїм сестрінкам Буракам за несення домовини.

Висловлюю мою сердечну подяку д-рові Маркові Олесницькому за його лікарську й синівську опіку хворим у хаті та лікарні St. Barnabas.

Моя щира подяка д-рові Миколі Баранецькому, д-рові Андрієві Бурачинському, д-рові Любомирові Яному й д-рові Ґарсії за їхню дбайливу й віддану опіку в хаті та лікарні St. Michael.

Рівнож дякую лікарям і медичним сестрам лікарні St. Michael за спеціяльну опіку мого мужа під час перебування в цій лікарні.

Щиро дякую шпитальному отцеві за уділення св. Тайн.

Друзі й приятелі, котрі відвідували мого мужа в лікарні й у хаті: Ляля Гузар, д-р Кігічак Юрій і Надія, д-р Дубик Ярема, д-р Худьо Богдан і Доня, Бурачинський Богдан і Мирослава, Тимкевич Антін і Уляна, приносили слова розради й тим самим облегшували його терпіння. Висловлюю їм мою подяку за їхню увагу до нас.

Щиро дякую Братству колишніх вояків І-ої Дивізії У.Н.А. Станиці Нюарк, які прибули зорганізовано з прапорами й віддали останню пошану своєму побратимові в похоронному заведенні й на цвинтарі, та попрощали його в останнє піснею „Видиш брате мій, товаришу мій"... Наша щира подяка інж. Любомирові Калиничеві за прощальне слово від Дивізійників і Патріярхального Товариства в похоронному заведенні, та за допись-некролог у Вістях Комбатанта.

Д-рові Тарасові Шегединові сердечно дякую за зворушливі прощальні слова під час тризни від Лікарського Товариства.

Щира подяка д-р Любі Стефанівській і дивізійникові Володимирові Данилюкові за переведення збірки на укр. Консулят в Ню Йорку й на Лічницю ім. Митрополита Андрея Шептицького у Львові.

Василеві Пелехатому щиро дякую за теплу допись у нюаркському Станичному „Обіжнику".

Сердечно дякую всім, що прислали квіти:

Роман і Дарця Дорош, Тарас Наум, д-р Марко й д-р Людмила Олесницькі, Володимир Поліщук, Елен, Тамара й Уляна Сторрі, Dr and Mrs. Robert De Beneditto, Mr Calgi and St. James Hospital Employees, J. Richard Chaplin, Dr. and Mrs. Patrick Innarella, Dr. and Mrs. Jose Pinto, Dr and Mrs. H.L. Riva, O.Gene Hurst and Staff, Ed Salomon and Linda Steiner, Sandra Siegel and June Chon, Richard and Christal Wagner, Ms. Tremarco and Nursing office staff of St. James Hospital, The Labor and Delivery Nurses Station, St. Barnabas, Department of O.B.G.Y.N. St. Barnabas Medical Center, Medical Staff of St. James Hospital, Maternity Staff of St. James Hospital.

Пожертви на СВ. ЛІТУРГІЇ зложили:

Родина Йосиф Авальоне, Андрій і Ірена Бурак, Мирон і Зеня Бурак, Роман і Рута Бурак, Олесь і Тереса Бурак, Давид і Мотря Вотерс, Ксеня Гапій, Омелян і Марія Гельбіґ з родиною, Іван і Елізабет Ґеба, Віра Бойко-Ґеннаро, Дивізійники — Станиця Нюарк, Оля Дубик, д-р Ярема Дубик, Родина Жешотарських, д-р Юрій і Надя Кігічак, Галя Клим, Ігор Конрад, Каролина Конрад, Меланія Кривокульська, Микола й Марія Кузишин, д-р Любомир і Оксана Кузьмак, Ірена Кочержук, Ірена Ключник, Александер і Люся Лісевич, Андрій і Ірена Лящук, Дзюна Мартинець, Рома Пиндус і син, Люся Питван, Карло й Роксоляна Подліпки, Мира Прото, Ольга Семенюк, Родина Мороз-Сміт, Марія Смішкевич, Антін і Стефанія Фединишин, Ігор і Надя Хома, д-р Богдан і Богданна Худьо, Мирослава Цесьля, Орест і Лідія Цяпка, Марія і Богдан Шандор, д-р Богдан і Соня Шебунчак, Марія Юркевич.

Пожертви на ЛІЧНИЦЮ ім. МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШЕПТИЦЬКОГО у ЛЬВОВІ

500 дол. — Наталія Кравчук;
по 200 дол. — д-р Борис Бурак, Іванна Яворська;
150 дол. — Анна Кузик;
по 100 дол. — Зеновія і Мирон Бурак, Богдан і Мирослава Буречинські, Мирон і Наталія Возняк, Каролина Конрад, Карло і Роксоляна Подліпки, Петро й Анна Поліщук, Орест Попович, Родина Мороз-Смит, Пилип і Тетяна Трач, Маріян і Надія Цьопюк;
по 50 дол. — Богдан і Теофіля Артимишин, Володимира Басладинська, Ярослав і Богданна Бігун, Володимир і Лідія Данилюк, Надя Загайкевич, Зенон і Лідія Козак, Ігор і Соня Конрад, Надя Мандрусяк, д-р Дарія Миндюк і Христина Бриндза, д-р Юрій і Емілія Русин, Марія Семанишин, Ольга й Степан Парубчак;
по 25 дол. — Адам і Іванна Вовк, Андрій Гащенко, Бернард і Іванна Кравчук, Орест і Іванна Лисинецький, Роман і Любомира Ричок, Михайло і Оксана Тарапацький, Юхім і Евгенія Харченко, Осипа Яворська;
по 20 дол. — Ірена Кочержук, Любомир Рудзінський, Іван і Дарія Турянські;
10 дол. — Мирослава Цисюля;
5 дол. — Параня Ляцко.
Разом 2,975.00 дол.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ КОНСУЛЯТ В НЮ ЙОРКУ

500 дол. — Наталія Кравчук;
250 дол. — д-р Ярема й Наталія Дубик
по 100 дол. — Дарія Будна, Анна й Роберт Будна-Аллярд, Марко Будний, Аксандер і Тереса Бурак, д-р Борис і Валерія Бурак, Мирон і Зеновія Бурак, Роман і Рута Бурак, Омелян, Марійка, Ада й Зеня Гельбіґ, Ольга Дубик, д-р Любомир і Оксана Кузьмак, д-р Теодозій і Люба Крупа, д-ри Люба й Юрій Стефанівський, Уляна й Антін Тимкевич;
по 50 дол. — Вера Бойко Беннаро, Ема й Лінда Бладіс, Андрій і Ірена Бойко, Михайло й Юлія Ґоін, Ярослав і Ярослава Букачевський, Володимир і Володимира Васічко, Слава Гнатів, Ірена й Андрій Дзедзик, Стефан і Марія Коханівський, Ольга й Іван Островка, Олег і Іванна Ратич, Ольга Смаль, д-р Богдан і Богданна Худьо, д-ри Богдан і Софія Шебунчак;
по 40 дол. — д-ри Ярослав і Лідія Ляшевичі, Давид і Мотря Ваттерс;
30 дол. — Наталія й Евген Змий;
по 25 дол. — Роман і Хризанта Гентиш, Володимир і Наталія Клапіщак, Марта й Володар Лиско, Евфрозина Мартинець, Евстахій і Софія Масник, Володимир і Світлана Недільський, Ярослав і А. М. Ткач;
по 20 дол. — Володимир Боярський, Володимир і Ліда Величковський, Богдан і Ярослава Жеребецький, Стефан Івасечко, Ольга й Роман Кобрин, Володимир Кульматицький, Александер і Аліна Лісевич, Андрій і Ірена Лящук, Мирослава й Зенон Мандрусяк, Лариса й Дмитро Пенцак;
по 10 дол. — Кость Гричак, Володимир Гузар, Осип Ляцко, Іван Нагорняк, Василь Пелехатий, Андрій Роґальський, Теодор Цап;
5 дол. — Іриней Будний.
Разом .... 3,310 дол.

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД ПОТЕРПІЛИМ В ЧОРНОБИЛЬСЬКІЙ КАТАСТРОФІ

200 дол. — Наталія Кравчук;
по 100 дол. — Олесь і Тереса Бурак, Мирон і Зеня Бурак, 28-ий Відділ СУА в Нюарку;
50 дол. — Наталія Кравчук;
по 25 дол. — Зеня Бурак, Зеновія Воробець;
по 10 дол. — Наталія Загайкевич, Леся Падковська, Люба Турянська, Евгенія Шпирка.
Разом .... 540 дол.

ПОЖЕРТВИ НА МУЗЕЙ В НЮ ЙОРКУ

200 дол. — Наталія Кравчук;
по 50 дол. — Дарія Кузик, Іванна і Мирослав Мартинець.

ПОЖЕРТВИ НА ВІСТІ КОМБАТАНТА

100 дол. — Наталія Кравчук;
25 дол. — Володимир Мотика.

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ СПОРТУ В УКРАЇНІ

100 дол. — Наталія Кравчук;
50 дол .— Мирон і Леся Стебельські.

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД ДОПОМОГИ ШКОЛАМ В УКРАЇНІ

200 дол. — Василь і Зеновія Василів.

Моя глибока вдячність родині, приятелям і знайомим за молитви, вислови співчуття та численні щедрі пожертви на добродійні цілі в пам'ять мого мужа. Хай Всемогучий Господь винагородить всіх, які в часі нашого горя прийшли нам з порадою і поміччю.

Моїй приятельці Нусі Поліщук з Баффало сердечна подяка за бальзам на мої душевні рани в часі мого горя.

Квітці Семанишин, яка перевезла до Львова зібрані пожертви на Лічницю ім. Митрополита Андрея Шептицького сердечно дякую.

В 40-ий день були відслужені св. Літургії в церкві св. Івана Хрестителя Нюарк, в церкві св. Володимира в Ґлен Спей з участю парафіян, яких зорганізувала Дзюна Мартинець і в церкві св. Миколая в Баффало з участю приятелів Дивізійників, яким складаю щиру подяку, а Господь хай благословить вас і ваших рідних!

Дружина — НАТАЛІЯ
Сестрінок — д-р Борис Бурак

У світлу пам'ять М. Юзеніва

Здавалось, що після успішних Загальних зборів Т-ва „Самопоміч" в Ню Йорку нововибрана Управа зі свіжою енерґією і новими ідеями розпічне працю у новій декаді. Та доля химерна і цим разом була для нас.

Несподівано відійшов від нас у вічність Богом покликаний наш високо шанований і всіма улюблений голова св. п. Михайло Юзенів. Ця вістка прибила глибоким болем і смутком всіх нас, членів Т-ва „Самопоміч". Тяжко було погодитися з думкою, що ще вчора М. Юзенів був між нами з плянами праці, новими завданнями , ідеями, завжди затурбований життям громади, долею українського народу, майбутнім української незалежности. І вже його немає.

Св. п. М. Юзенів (в молодих літах)

Народився М. Юзенів в селі Рибники славної Бережанської землі. Батько Василь, всіми шанований війт, мати Ольга з села Денисова, свідома національно жінка вщепила в молоде серце сина глибоку любов до України і всього рідного, що горіло палко в його серці все його трудове життя. Вже молодим хлопцем включився в національно-освітню працю і в рядах бойовиків чесно виконував свої обов'язки. Закінчив торговельну школу в Бережанах. Друга світова війна, страшна трагедія нашого народу, змусили його, як і тисячі-тисячі українців залишити рідну землю і шукати захисту на чужині перед ворогом-катом. В Німеччині студіював економіку в УВУ, був активним членом Пласту де і пізнав свою дружину Олександру Саkин, з якою, приїхавши до Америки в 1949 році (завдяки Н. і М. Хоманчукам), одружився. Виховали двох синів, щирих українців.

Коли в Німеччині творився СУМ М. Юзенів був одним з його співосновників. Любив працювати з молоддю і в Ню Йорку зразу включився в працю Пластової Станиці та працював на пості виховника і зв'язкового в куренях ім. І. Мазепи, Є. Коновальця, князя Святослава-Завойовника. За жертвенну працю був нагороджений ордином св. Юрія в сріблі. Був головою Т-ва „Бережанська земля" активно помагав у збірці історичних матеріялів Бережанщини для видання другого тому книжки „Бережанська земля". Покійний ніколи не відказувався від праці в українській громаді, був завжди готовий служити справам свого народу. Доля України ніколи не сходила з його думки і кожну добродійну акцію допомоги Україні він щиро підтримував.

Св. п. М. Юзенів був суспільним діячем, людиною праці, обов'язку, дисципліни, людиною лагідної вдачі. Таких людей тяжко заступити, їх втрата болюча для громади.

Плянував покійний поїхати ще раз в Україну, у свої рідні сторони, згадати дні своєї молодости, час поривів, надій, змагань за вищі ідеали народу.

Т-во „Самопоміч" стратило свого високо-шанованого голову, відданого співпрацівника, щирого приятеля всім, хто намагався сповняти свої обов'язки для прослави, добра свого народу і України.

Замість квітів на могилу покійного Т-во „Самопоміч" подарувало 1,000 дол. на Український Музей в Ню Йорку.

А. З. Г.

МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ ФОНДУ ГЕНЕРАЛЬНОГО КОНСУЛЯТУ в НЮ ЙОРКУ

Щиро дякуємо нижче названим організаціям і особам за грошові пожертви на Фонд Генерального Консуляту в Ню Йорку.

СПИСОК Ч. 6

5,000 дол. — Кредитівка „Самопоміч" в Нюарку, Н.Дж.;
1,000 дол. — Павло Баб'як, д-р Іван і Ярослава Барусевич, Олександер і Галина Вербинець, д-р Роман М. Кисілевський, д-р Ігор і Марія Федорів, д-р Михайло Р. Цегельський;
881 47 дол. — Громадський Комітет для відзначення 2-ої річниці, Олбані, Н. Й.;
700 дол. — Марія Стефанів (разом 2,000 дол.);
по 500 дол. — д-р Аскольд Р. Винників, УККА відділ в Елмайра Гайтс, Н. Й., д-р Орися Трешневська;
400 дол. — д-р Теодозій і Любомира Крупа;
300 дол. — Михайло і Люба Лесько;
по 250 дол. — Іван і Світляна Марченко (разом 1,000 дол.), Іван і Софія Стебельський, Дмитро і Оксана Ткачук;
200 дол. — Зенон Баб'юк, Стефан і Слава Белюх, Степан Ґеник-Березовський, Мирослав і Марта Качала, Василь і Марія Цап;
150 дол. — Від учасників зустрічі нового 1994 року в домівці Т-ва „Самопоміч" в Ню Йорку;
120 дол. — Ольга Івасєчко;
по 100 дол. — Василь і Анна Васів, Секлета Білоус, Дмитро Бобеляк (разом 2,100 дол.), Анна Босяк, Ольга Бучма, Юрій Гнатів, Володимир і Стефанія Гончук, Дан Б. і Стефанія Губоловський, Роман і Патриція Дейнеко, Пилип Золондек, Василь Зуб, Теодор і Платоніда Ковалик, Юрій і Ніна Ковальчик, Роман Корінь, Нестор і Богданна Краєвський, Василь і Марія Мигалик, Дмитро і Катерина Молодовець, Олександра Олійник, Іван і Стефанія Олійник, Петро Рак, Анастазія Серкез, д-р Роман Слиж, Никифор і Анна Слінко (в пам'ять свого батька), Мирослав Троян, Надя Троян, Василь і Ольга Хомут, Василь і Лилі Цимбал;
60 дол. — Марлін Ґула;
50 дол. — Іван і Марія Вощишин;
по 25 дол. — Дора Рак (в пам'ять бл. п. Марії Квітковської), Семен і Анна Сосницький.

ПОПРАВКИ І ДОДАТКИ до СПИСКІВ

Франк Вірстюк перенесено 500 дол. з конта Амбасади до конта Консуляту.

В списку ч. 5 Василь Мишак 1,000 дол. має бути Мисак.

В поправках списку ч. 5 Ілля Мицько має бути Мицко.

В списку ч. 5 усунути 10,025 дол. Т-ва Координації Допомоги Україні, бо було поміщено в іншому списку.

Додати до списка ч. 5 д-р Орест і Марія Козіцькі 100 дол.

Збіркова акція продовжується. Чеки просимо виписувати на Ukrainian Consulat Fund і пересилати на нижче подані адреси кредитівки, які діють в даній місцевості:

Self Reliance F.C.U., 108 2nd Avenue, New York, N.Y., 10003 або Ukrainian Orthodox F.C.U., 304 E. 9th Street New York, N.Y. 10003 або Self Reliance F.C.U., 734 Sandford Avenue, Newark, N.J. 07106, abo Self Reliance F.C.U., 1729 Cottman Avenuw, Phila, або до Освітньо-Культурного Центру при 900 Cedar Road, Phila, Pa., або до своїх місцевих кредитових кооператив.

Фундація Підтримки Дипломатичних Представництв України

209 B. GRAND AVENUE, RUTHERFORD, N.J. 07070
Tel. (201) 939-6305 або (201) 782-3100

Українська культура під королівським замком у Кракові

Останнім часом в Галереї Українського Мистецтва, котра постійно діє вже понад два роки при Фундації св. Володимира Хрестителя Київської Руси у Кракові, відбулося декілька подій, завдяки яким українська культура знову вагомо зазначила себе в житті цього королівського, старовинного міста, а розголос про ці події, завдяки польській пресі, краківській і львівській телевізії та радіо, рознісся про цілій Польщі, Україні та по українських середовищах в різних країнах світу.

Перша з цих подій відбулася в квітні. З огляду на велике зацікавлення, дальше триває відкрита тоді виставка „Сорочку мати вишила мені" — декоративно-ужиткове мистецтво української громади Кракова. І не тільки оті символічні, вишиті материнськими руками сорочки і рушники, але й інші найдорожчі скарби знайшлися на тій виставці, а саме — дерев'яний інкрустований свічник з Косова, дерев'яна інкрустована тарілка з написом „Хліб наш насущний дай нам днесь"; сучасні вироби гуцульські — дерево, метал, інкрустація; кераміка XIX ст. з Гуцульщини; весільний одяг з Бойківщини; коралі правдиві з срібними талярами з початку XX ст.; регіональний костюм Львівщини; сорочка жіноча з хрестом (Вінниця); регіональний костюм (Чернігів); сорочка жіноча (Київщина) вишивки з околиць Львова; бурдюк козацький з XIX ст.; серветки (Закарпаття); рушники вишивані (Лемківщина, околиці Львова, Волинь, Дрогобич); скатерка (Поділля); писанки; рушник вишиваний (Закарпаття XIX ст.); подушки (околиці Поділля, Покуття і Буковини).

Збірка подушок

Географія тих експонатів є одночасно живим доказом того, що проживаючі у Кракові українці представляють нашу спільну, але якже різноманітну і оригінальну, українську культуру.

Проєкт тієї чудово запроєктованої виставки, а також кольорового альбому підготовили працівники нашої Робітні реставрації ікон Ядвіґа Стирна-Навроцька, Агата Мамонь і Божена Бец.

Радувало серце, коли краківські українці приносили свої експонати на виставку, а були це: о. Нестор Дзюбак, Сестри Згромадження Святого Йосифа Обручника Діви Марії у Кракові, родини: Венгринович, Вільколек, Долішний, Канцірук, Козак, Кузик, Лесняк, Мацко, Міхалік, Мокрий, Ничик, Петренко, Підбер, Преторюс, Рачунь, Рогоц, Свистович, Смеречняк, Сидор, Чиж, Чабан. Розповідали вони при нагоді зустрічей про всі традиції, зв'язані з вишивками, а Надія Канцірук почала навіть курс вишивання для студенток україністики Ягеллонського університету. Як бачимо передавання творчих традицій з покоління в покоління продовжується і поширюється, також серед україністів — поляків. Традиції ті, особливо для українців в Польщі, є символом далекої, втраченої батьківщини, і допомагають зберігати в пам'ять про неї, надіятись на кращу долю для України та виховувати нове, національно свідоме покоління.

Про все це писав і голова Фундації Володимир Мокрий, в альбомі, котрий завдяки допомозі Відділу культури Кракова, був виданий спеціяльно до відкриття виставки: „Всі сподівання, відвічні надії і прагнення українців, як тих бездомних, проживаючих не в Україні, так і тих живучих „на нашій, не своїй землі", виражали до 1991 року українські покоління, вішаючи рушник над автопортретом свойого Кобзаря і накресленою ним програмою „в своїй хаті своя правда, і сила, і воля".

В тому ж кольоровому альбомі на 22-ох сторінках з кольоровими знимками знаходимо документацію більшости експонатів, включно з вишитими рукою Оксани Свистович з Кракова іконами Матері Божої з Дитятком та Ісуса Христа. Автори двомовного тексту альбому — Уршуля Яніцка-Кшивка (переклав її текст Анталій Єрема), Володимир Мокрий та Марія Зубрицька (інформація-резюме в англійській мові) пишуть про мистецтво вишивки в історичному розвитку, кольори і способи вишивання, філософсько-символічну систему вишиваних візерунків, дарування рушників, значення вишивки в житті українців поза батьківщиною.

Як читаємо у тексті альбому, українці „з хлібом на вишитому рушнику виходили на зустріч кожному, хто приходив в оселю з чистими задумами... Тому краківська громада з великою надією у 1983 році складаючи дар Папі Римському Івану Павлу II, передала образ лемківської церкви на рушинкові з вірою, що цей вишитий руками земної матері України рушник доведе їх найбільшого релігійного провідника до Києва, для відродження прийнятого там перед тисяча роками християнства".

Виставки Львівського Коледжу ім. І. Труша та мистецтва з Полтавщини

Зовсім недавно, в середині червня, відбулось відкриття двох нових виставок, що були відкриті з нагоди традиційного Свята вулиці Канонічної у Кракові. Обидві виставки — „Сучасне народне мистецтво Полтавщини" і „Дипломних робіт Львівського Коледжу ім. Івана Труша", дуже цікавили іноземців та краків'ян, тільки під час перших трьох днів відкриття галерію відвідало біля тисяча жителів і гостей міста.

Під час відкриття виставок гості зі Львова, мистці та викладачі — Тарас Драган, Тарас Левків, Ігор Тарнавський, Роман Мисько Петро Зозуляк (заступник голови начальника управління культури у Львовij) — розповідали про діяльність коледжу, який після багатьох років тільки сьогодні в незалежній Україні може фактично розвиватися і давати українському та світовому мистецву нових талановитих випускників — відділів: художнього розпису, обробки дерева, ткацтва, обробки металю, скульптури, кераміки, вишивки, реставрації та художнього оформлення.

Високим рівнем робіт молодих художників коледжу могли гордитися також і їх викладачі. Більшість тих робіт є свідоцтвом мистецької зрілости авторів і доказом свіжости у шуканні нових форм у розвитку українського мистецтва, нав'язуючого до своїх багатих, невичерпних і не використаних традицій, що стало головною ідеєю і ціллю Львівського коледжу. Не випадково тоді в підготовленому на краківську виставку буклеті автор тексту кандидат наук мистецтвознавства Орест Голубець пригадав заклик Георгія Нарбута: „Не забувайте історії свого народу і не забувайте, хто ви такі, — живіть змістом старої минувшини і її формою та будьте сполучниками її з новими ідеями. Цього багатства нашого, як теми, стане вам на ціле життя".

Надіємось, що всі молоді автори — співтворці краківської виставки, відвідають Краків, місце науки і творчої праці їх патрона Івана Труша, що додасть їм творчої наснаги і наситить новими помислами.

В свою чергу організатори виставки з Полтавщини, Віра Кошова та Володимир Дерябін розповідали про своїх, хоч не професіоналів, але напевно щедро обдарованих, народних мистців зі знаменитого своїми історично-культурними традиціями реґіону, між іншим, звісного політично-незалежницьким актом гетьмана Івана Мазепи.

Галерія Українського Мистецтва при Фундації св. Володимира (до речі, єдина в Польщі) діє від 5-го червня 1992 року. За цей час галерію відвідало біля 20,000 людей, які оглянули такі виставки:

Ікони, та літургійні предмети, реставровані Секцією Охорони і реставрації об'єктів української культури (діє в межах Фундації); Юрій Новосільский (церкви та ікони); Григорій Пецух (різьба); гуцульська кераміка; українська вишивка зі збірки Яна Адамського; малярство Володимира Монастирецького (Київ); Юрій Новосільський (малярство); Тирс Венгринович (графіка); малярство Андрія Черченка (Київ); малярство Ігора Труша (Любачів); графіка Андрія Тирпича (Львів); малярство сучасних київських мистців (Руслан Тарабукін, Володимир Радко, Юрій Пшеничний, Володимир Іванов-Ахметов; малярство Петра Нагуляка (Одеса); проєкт Василіянського монастиря у Володимиру Волинському — автор Євген Осадчий (Київ); „Церква у рисунках дітей" з конкурсу, організованого Громадським комітетом опіки над пам'ятниками церковного мистецтва та Інститутом мистецтва ПАН; фотографічна виставка „Церкви в Бескидах"; малярство Миколи Пазізіна (Тернопіль); рисунки-акварелі Яна Курка; декоративно-ужиткове мистецтво української громади Кракова; сучасне народне мистецтво Полтавщини; виставка дипломних робіт випускників Львівського Коледжу ім. Івана Труша — випускника Краківської академії мистецтв.

Олег Алексійчук
Краків, Польща

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСВТ „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — ЧЕМПІОН ЮНАЦЬКОЇ ДИВІЗІЇ ЛІҐИ ПІВНІЧНОГО НЮ ДЖЕРЗІ.

УСВТ „Ч. Січ" Юнаки — 18 Карні Скатс Юнаки — 18 — 8:0.

УСВТ „Ч. Січ" Юнаки — 18 Кларкставн Юнаки — 18 — 2:1.

Цими двома перемогами 2-го і 5-го червня ц.р. юнацька дружина „Ч. Січі" успішно завершила цьогорічний футбольний сезон. Обидві перемоги тим цінніші, що їх здобули юні січовики" в таких „футбольних" містах, як Карні, Н. Дж. і Кларкставн, Н.Й. Вони, ці перемоги, виявилися тим цінними, що влаштували на долю чемпіонату, який заслужено здобули юнаки „Ч. Січі". Цим незвичайним осягом українські футболісти значно піднесли свій авторитет і пригадали футбольним чиновникам в стейті Ню Джерзі давні часи, коли в 60-70-их роках юнацькі дружини „Ч. Січі" домінували в різних вікових групах. Треба згадати, що в зимовому сезоні в престижевому турнірі „Куґарс" ця наша дружина теж закінчила здобуттям чемпіонату. Приємно, що цих успіхів добилися молоді „січовики" в ювілейному році т-ва, яке відзначує своє 70-річчя.

Протягом футбольного сезону ми вже підкреслювали з нагод частих перемог тієї дружини, що до них у великій мірі причинилися батьки юнаків, які тісно й терпеливо співпрацювали з провідником дружини Олегом Колодієм і тренером Ігорем Чупенком. Цим разом хочемо теж відмітити значну підтримку, яку дістали наші футболісти від УНСоюзу, — як його активні члени.

Отже, юні „січовики", разом зі славним 70-річчям УСВТ „Ч. Січ" гідно відзначили й 100-річчя УНСоюзу!

У складі тієї чемпіонської дружини особливо вибилися ті юнаки, що продовж багатьох років проходили заавансований вишкіл в Спортовій Школі „Ч. Січі" й очевидно тут, на площах і залях, але завжди під проводом пильного й вимогливого тренера Ігоря Чупенка. Ось вони, наші чемпіони: Дамян Колодій, Християн Малічишин, Михайло Малічишин, Андрій Мандзій, Роберт Вислоцький, Марко Ланґе-Ваплавський, Стах Равриш, Нелсон Нівес, Марвін Лопез, Мат Макена, Олександер Брожина, Мал. Магер, Християн Бриско, Пилип Пулійко.

УСВТ „Ч. Січ" (Юнаки — 15) — Кларкставн (Юнаки — 15) — 0:2

В неділю, 5-го червня ц. р., закінчили свій футбольний сезон молодші юнаки „Ч. Січі". Звітовому поєдинку молодші „січовики" могли піти слідом своїх старших побратимів, здобути знання чемпіонів своєї дивізії, але їм, новикам в цій дивізії, не пощастило вийти переможцями і тому остаточно зайняли почесну позицію на 2-му місці дивізії. І знову треба відмітити, що і ця вікова група „січовиків" добилася цього успіху завдяки вже згаданому тренерові „Ч. Січі" І. Чупенкові. Зі складу дружини до кращих можна зачислити в першу чергу багаторічних учасників Спортової Школи: Андрія Панаса (його вибрали до збірної стейту), Степана Колодія, Романа Бавера, а дальше Дамяна Олесницького, Романа Головінського, Мат. Раковського, Григорія Равриша, Михайла Гатавея, Даґласа Сенфорда. В складі виступали теж: В. Нівес, Л. Серна, М. Десбров і М. Фрейзер. Провідниками дружини є Анна і Стефан Панаси.

УСВТ „Ч. Січ" — С.К. „Мілян" — 2:3.
УСВТ „Ч. Січ" — Ренедольф „Мітіорс" 2:1

В цих двох передостанніх футбольних змаганнях за чемпіонат напівпрофесійної дивізії Гарден Стейт Ліґи, перша дружина „Ч. Січі" втратила дві цінні точки і разом з ними можливість здобути чемпіонат тієї дивізії.

В зустрічі 5-го червня ц.р., що пройшла на виїзді в м. Едісоні, „Ч. Січ" змагалася без свого воротаря М. Хамуляка, який не доїхав на площу. До перерви „січовики" вели 2:0, але в другій половині італійці зорієнтувалися, що на позиції воротаря „Ч. Січі" грає звичайний футболіст-оборонець. Своїми далекими стрілами господарі осягнули бажану мету, вирівнявши вислід — 2:2, в кінцевій хвилині вони зуміли здобути переможного голя. Обидва ґолі для „Ч. Січі" здобув П. Борецький.

В п'ятницю вечором (10-го червня) під електричним освітленням „Ч. Січ" відбула чергові змагання із шкотським клюбом Рендолф „Мітіорс", який ще протендував на позицію віцечемпіона дивізії. Граючи десятьох, гості показалися твердим горішком для наших футболістів, які цим разом розчарували рівнем гри, проте все ж „розкусили" суперників, хоч не ефектними, але перможними голями — 2:1 (Г. Сергіїв і І. Маґуляк). Після тієї перемоги, крім „Ч. Січі", на позицію віцечемпіона протендує теж „Мілян", який ще має два змагання із Сейрвіл Юнайтед і „Ч. Січчю" — обидва на виїзді. „Ч. Січі", для втрамання тієї позиції, потрібно ще однієї точки, якщо „Мілян" вийде переможцем із Сейрвіл. Склад „Ч. Січі": Магер, Ю. Ґреб, М. Варянка, П. Паливода, В. Науменко, Р. Кохановський, Й. Ярошевич, П. Борецький, Г. Сергіїв, Я. Твардовський, М. Прайс, І. Магуляк, Дж. Берґ. Провідник і тренер Михайло Паливода.

Олімпійці України перебуватимуть в спортовій школі „Ч. Січі"

Згідно з договором з Федерацією саночників ЗСА і Олімпійською тренерською програмою ЗСА та УСЦАК, продовж двох останніх тижнів в серпні ц.р. на олімпійській саночній базі в Лейк Плесід проходитимуть тренінґи саночники-олімпійці України: Наталія Якушенко, Ігор Урбанський і Андрій Мухін, під наглядом заслуженого тренера України Романа Рудницького. Згадані американські спортові установи дають безплатне користування для українських олімпійців саночною базою, УСЦАК покриває кошти перебування і харчування.

Згідно з договором із спонзором і Проводом УСЦАК, згадані українські олімпійці разом із своїм тренером будуть 13-14-го серпня ц.р. (субота і неділя) гостями Спортової Школи „Ч. Січі". З цієї нагоди відбудеться на терені Спортової Школи в Ґлен Спей, на оселі „Верховина", зустріч наших олімпійців з громадянством. При згадці про наших олімпійців треба сказати, що в складі інструкторів Спортової Школи „Ч. Січі" в цьому році працюватимуть такі визначні фахівці з України, як Альберт Колб і Віктор Барань з Ужгороду, Володимир Ковальов з Києва і Маріян Карбівник зі Львова. В проводі Спортової Школи, яка в цьому році відзначує 25-річчя, різні важливі функції виконуватимуть: М. Стебельський, М. Бокало, О. Твардовський, Х. Процюк, опікуни: В. Василак, О. Напора, Л. Бокало. Технічним директором і головним інструктором копаного м'яча є Ігор Чупенко.

Юначки України — чемпіонки Европи в художній ґімнастиці

Наприкінці травня ц.р. в Греції відбулися змагання в художній ґімнастиці юньйорок за чемпіонат Европи. Згідно з вислідами цих змагань, що пройшли в місті Сальоніках, в окремих вправах українки і юначки інших країн зайняли такі чолові місця:

Скакалка: 1. Олена Вітриченко (Україна), 2. Юлія Рослянкова (Росія), 3. Д. Попова (Болгарія).

Обруч: 1. О. Вітриченко, 2. М. Петрова (Болгарія), 3. А. Заріпова (Росія).

М'яч: 1-2 Катерина Серебрянська (Україна) і А. Заріпова, 3. М. Петрова і Л. Лук'яненко (Білорусь).

Булави: 1-2. А. Заріпова і Л. Лук'яненко, 3. К. Серебрянська.

Стрічка: 1-2. О. Вітриченко і К. Серебрянська, 3. А. Заріпова.

Показник табелі ігор футбольного чемпіонату України. (Після 30-ої рунди ігор):

	точок	голів
1. Київ „Динамо"	48	54:20
2. Донецьк „Шахтар"	44	52:24
3. Одеса „Чорноморець"	40	41:21
4. Дніпропетровське „Дніпро"	37	45:28

Дальші місця займають: Тернопіль, „Нива" — 32 точки, Рівне, „Верес" — 31, Симферопіль, „Таврія" — 30, Кривий Ріг „Кривбас" — 28, Шепетівка, „Темп" — 28, Винниця, „Нива" — 28, Луцьк, „Волинь" — 27, Запоріжжя, „Торпедо" — 25, Луганське „Зоря-Малс" — 24, Кремечук, „Кремінь" — 21, Запоріжжя, „Металург" — 20, Харків, „Металіст" — 20, Чернівці „Буковина" — 18.

(от)